vertelde Rietje met een spijtig gezicht. En het zonderlinge ervan was nu het gevoel van verdrietigheid, van spijtigheid, waarmee ze dat zei. Voor het eerst temidden van deze heerlijke omgeving voelde ze in vollen omvang hoezeer hun thuis door de onverschilligheid van de ouders te kort werd gedaan.

Even was er een wat pijnlijk oogenblik: Allen begrepen het eveneens . . .

Maar oom Ben mocht luidruchtig en kinderlijk wezen, hij was niet minder tactvol waar zulks noodig bleek. „Hèbben jelui de vroolijke keuken al gezien?" vroeg hij aan Dick en Rie, „dan zullen we daar ons hart eens gaan ophalen, kinderen. Gaan jelui ook mee," aldus wendde hij zich tot zijn broer en schoonzuster, want het koffiedrinken was afgeloopen.

Allen stonden op, vonden deze afleiding uitmuntend. Oom Ben kwam met sigaren voor den dag en men wandelde naar het tuinhuis, waar door de jongens en oom Ben de „vroolijke keuken" was ingericht; een opeenstapeling langs den wand op planken, op tafels en op aanrecht van allerlei beschadigd, gebroken en gekramd aardewerk, flesschen, glazen en al wat er maar breekbaars ter wereld was. En het duurde niet lang of de knapen en Rie waren aan het werpen met de ballen, en gilden het uit van pret als de waardelooze dingen getroffen werden en kletterend in scherven vielen.

Dressuur van Cavalerie-paarden.

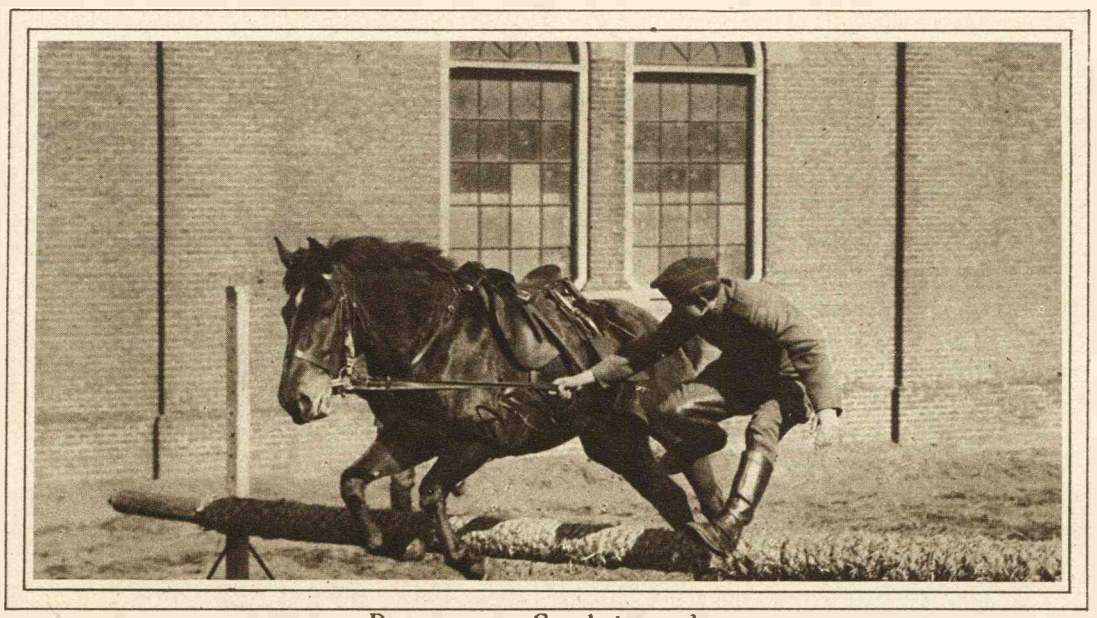
De uit Ierland voor onze cavalerie geïmporteerde jonge paarden worden, nadat ze geacclimatiseerd zijn, door bekwame ruiters onder leiding van een officier, gedresseerd. Dit dient met veel zorg en toewijding te geschieden, want, al komt men met hardheid soms óok tot zijn doel, de paarden zouden er te veel door lijden, en de 5-jarige, jonge paarden dienen wel een 15 jaar mede in het gareel te loopen. Met zachtheid worden de dieren gewend aan hoofdstel en zadel, aan op- en afstijgen, het dragen van den man, enz. Vooral makheid is voor het legerpaard een eerste vereischte. Onze foto doet dan ook zien, dat de dieren na eenigen tijd zóo mak geworden zijn, dat de mannen op hen kunnen staan, zijdelings zitten, enz. zonder dat ze schichtig worden.

Maar ook ander, rustiger vermaak wachtte hun dien dag. Een allerprettigste wandeling in den omtrek, waarbij oom Ben met Dick en Rie gearmd liep, en hun heel wat aardigs en leerzaams vertelde uit het leven van de natuur. In een speeltuin streek het gezelschap neer, en daar was oom Ben nu heelemaal in zijn element, leek wel, want hij deed niets dan schommelen, wippen en ravotten met de kinderen, die zich danig amuseerden. Bij een glas limonade en een paar biscuits werd daarna kracht verzameld voor de wandeling huis toe. De kinderen genoten mateloos; vooral Dick en Rie, aan zoveel heerlijke vrijheid en pret niet gewend, waren uitgelaten.

De wandeling huiswaarts was weer een klinkklare zaligheid voor die kinderen. En toen ze thuiskwamen, stond in de vriendelijke eetkamer de tafel gedekt.

Al spoedig zat het gezin aan. En de kinderen vermaakten zich uitbundig met allerlei genoeglijke bedenksels van oom Ben, en toch was ook één woord van hem voldoende om allen, ook Dick en Rie, weer tot de orde te brengen.

„Nu eten we van dit appelmoesje en dat stukje kip weer zonder een woord ieder onze portie op," zei hij glimlachend en toch zóo, dat niemand niet gehoorzaamde. De klare kijkers van de kinderen keken hem glimlachend aan op hun beurt, en zij deden wat hij verlangde, en dat zonder één poging om te weerstreven. Want zoo glimlachend als hij het zei, en lief als geen ander, die oom Ben gaf aan ieder, en niet het minst ook aan Dick en Rie het gevoel, dat hij gehoorzaamd worden moest, want . . . ja, wat er anders gebeuren zou wisten ze niet .. maar spannen zou het dat besefte een elk. Tante Do werkte stilzwijgend mede, om zonder veel vertoon ooms wenschen door de kinderen te doen opvolgen. Er bestond tusschen oom en tante iets . . iets van hooge eensgezindheid; het gansche doen van hen beiden was op de kinderen gericht; met één blik begreep de een wat de ander wenschte, en werkte vrindelijk mede om dien wensch te verwezenlijken. Er was hier onder die uitgelaten en soms wilde levensblijheid een diepere, een innerlijke orde; een orde, die door uiterlijken koelen dwang van buitenaf niet bereikbaar is; een hoogere, waarachtige orde, die slechts op innige, wederzijdsche liefde gegrondvest worden kan.

Dressuur van Cavalerie-paarden.

Tenslotte leert men de paarden springen, waartoe man en paard tezamen over de barrière gaan.

Tante Eef en oom Karel gevoelden de heerschappij van die hoogere orde in dit gezin niet; maar wat zij van de atmosfeer van dit gezin ondergingen, had hen beiden in een zeer bijzonderen gemoedsstaat gebracht. Er geschiedde iets in hen, iets ingrijpends; ze waren er beiden stil van; de verwondering om den voor het eerst dien morgen ontdekten levenslust van hun kinderen was geweken; ze aanvaardden dien, geloofden daarin, en zie, het leven erlangde een geheel ander aanzien daardoor; thans waren zij beiden het, zijzelven, die hun verbazing wekten; allengs, ailengs, gingen zij gevoelen, dat zij, de ouders, het waren, die zich veranderen moesten: niet de mondaine omgang met vrienden, met vriendinnen, niet het overdreven toiletgedoe, en verdere modieuze gescharrel; niet het alleen aan zichzelven denken, verstard voortleven in de gedachte aan vroeger jeugd; niet het krampachtig vasthouden aan het denkbeeld voor alles jong te willen zijn; neen, het oude standpunt moest verlaten; niet henzelven, maar den kinderen moesten hunne eerste zorgen gelden. Al gaandeweg kwam er een spanning in hen; zij konden niet meeleven in de algemeene vroolijkheid. Geschiedde langzaam in hen een ommekeer?

Temidden van de pret zaten zij ernstig en stil, en nochtans niet vijandig gestemd; neen, neen, die lieve, prettige stemming sleepte ook hen mee.

Een Engelsche appeltaart deed de kinderen in dolle geestdrift uitbreken. Ze jubelden van plezier, en keken met begeerige kijkers naar oom, die van de korst en de appelen op de borden schepte; naar tante die er suiker en room overheen deed. Dick en Rie hadden nog nooit een Engelsche appeltaart gegeten, en waren enthousiast. „Zalig, zalig," riepen ze onder het eten herhaaldelijk, en Jaap en Wim, zelf gulzig voortetend, vermaanden hun neef en nicht om op te schieten, want vader gaf altijd nog een tweeden keer, als je vlug klaar was. En er begon een leutige wedstrijd tusschen de kinderen, en allen waren bijna gelijktijdig klaar, en allen kregen nog, en aten met glanzende oogen van genot.

Toen het eten tegen het eind liep, stond oom Ben op. De kinderen keken bewonderend omhoog, toen hij zijn glas wijn omhoog hief, en zei:

„Karel en Eef. We waren hartelijk verheugd om jullie bezoek. De jaren van verwijdering zijn, hoop ik, vergeten. We zijn opnieuw vrinden geworden. En nu voor goed. Ik drink op jullie geluk . . . ." En dan, met een blik naar Dick en Rie, die als ontloken waren dien dag in de zon van deze blijmoedigheid en levenslust, voegde hij eraan toe: „Op jullie geluk, *en op dat van je lieve kinderen.*" — Er was geen zweem van terechtwijzing of bestraffing in zijn stem geweest, maar een klank van diepen, schoonen ernst, en dan, tegelijk zijn joligen toon weer hernemend, zei hij: „Laat ons eens klinken, nieuwe, oude kameraden." — En allen klonken en allen dronken. En een vreemde weemoedigheid was bij dien laatsten heildronk van haar zwager tante Eef's gemoed ingegleden. Steels droogde ze met haar servet haar oogen af.

Dan stond haar man op, en — wat was er geschied, wat was er geschied? — zijn stem klonk hartelijker en inniger dan iemand haar ooit gehoord had. „Beste Ben en Do," zei hij, „ik dank jelui hartelijk voor je goede woorden, voor je lieve ontvangst, en voor de . . de . . ik zeg het ronduit: voor de levensles, die je mij — die je ons vandaag gegeven hebt . . ." — En al sprekend, omving hij met één blik zijn kinderen en die van zijn broer, en er was begrip en teederheid als een nieuwe overtuiging in zijn gansche doen, en tante Eef knikte zichtbaar ontroerd, ten blijke van verstandhouding en oom Ben vroeg heel niet wat zij bedoelden, en tante Do knikte met een begrijpend knikje naar allen. En die blik en dat samenstaan daar met elkander, het leek wel of er een lieve, goede afspraak gemaakt werd, een mooie belofte afgelegd...

Na het eten was de tijd voor vertrek er al spoedig. De heele familie bracht de gasten naar den trein. Het afscheid was hartelijk en luidruchtig, de kinderen sprongen en tuimelden groetend en lachend door elkaar heen, en in de blikken der groote-menschen was weer die goede, die lieve verstandhouding, als een stilzwijgende afspraak. En — zonderling, zonderling, — toen de Stalperts in den trein huiswaarts reden, was diezelfde blik ook voor het eerst tusschen hen beiden, en elk hunner had den arm om den hals van een der kinderen geslagen. Die waren eerst wel zeer verwonderd daarover, maar schikten zich al spoedig behaaglijk als jonge poesen tegen hun ouders aan. Zoo, als naar een nieuwe levenssfeer treinden de Stalperts naar hun huis, voldaan om wat dit Paaschfeest hun gegeven had; dit Paaschfeest, dat als een zegen worden zou voor het gansche verdere leven van de kinderen. En van henzelven niet minder.

Job Steynen.